

Der er heldigvis flere og flere unge danskere, der konverterer til Islam.

Tag ikke fejl af overskriften. Vores virksomhed bekender sig hverken til nogen bestemt politik eller religion. Men vi bekender os til en nærmest fanatisk tro på, at ungdomsoprør er gode og nødvendige.

Psykologisk set er ungdomsoprøret en helt nødvendig del af modningsprocessen for at frigøre sig fra sine forældre og selv blive voksen.

Hvis det ikke sker i puberteten, bliver man i princippet ikke voksen, før man pludselig som midaldrende gør – et på det tidspunkt uforståeligt – oprør imod autoriteter, ægtefæller og alt muligt andet. Det er igennem oprøret imod forældrenes normer, at man danner sin egen identitet.

Det er måske også en forklaring på, hvorfor den såkaldte "nå-generation" opfører sig så underligt uengageret. Der har simpelthen ikke været nogle ordentlige ungdomsoprør at forholde sig til siden punktiden i starten af 80'erne.

På den baggrund er det stærkt opløftende, at medierne nu kan berette

“DEN USIKKERHED
OG FORARGELSE, SOM
ET ORDENTLIGT
UNGDOMSOPRØR UDLØSER,
ER EN FANTASTISK KILDE
TIL REFLEKSION”

om et stigende antal unge danskere, der konverterer til Islam.

Vi ved ikke, hvor mange af dem der gør det af kærlighed til en muslim, eller hvor mange der gør det af reel religiøs overbevisning. Det er sådan set også ligegyldigt – og i øvrigt deres privatsag.

Hovedsagen er, at det er imod deres forældres ønske. Her ligger energien. Den usikkerhed og forargelse, som et ordentligt ungdomsoprør udløser, er en fantastisk kilde til refleksion hos forældregenerationen og dermed det omgivende samfund. Og i den henseende er unge danskere, der konverterer til Islam, en

sund udfordring for vores højt besungne demokratiske principper. Vi går jo selvfølgelig ind for religionsfrihed, men hvad nu når Susanne insisterer på at gå med tørklæde?

Hvad skal vi gøre – og ikke mindst spise – til jul? Kan man holde fast i traditionerne og supplere flæskestegen med noget halal-slagt lam?

Der er kort sagt lagt op til nogle væsentlige og gode diskussioner rundt om i de små hjem. Og dermed er vejen banet for den mest effektive integration, der findes.

Det kommer nok til at gøre ondt. Men hvis man vil beholde Susanne i familien, må man omfavne den fremmede kultur og byde den indenfor. Acceptere, at familiens navne nu ikke alle sammen er danske.

I sidste ende når vi forhåbentlig frem til, at flere danskere konverterer til åbenhed over for det fremmede. Og på den måde vil ungdomsoprøret endnu en gang have vist sig at være umådeligt meget bedre til at forandre verden, end alverdens gode viljer og politiske krumspring.